

— „We rijden, dat het giert! Ik word vast moe, Bredero!” — smeekte Madalena.

Aanstands verminderde Gerbrand zijne vaart.

— „Je bent zulk eene fraaie rijdster, Madalena! dat we in een ommezien te Ouwkerk zouden zijn!” — zeide hij, hare hand noode loslatend, en even ophoudend.

— „En nu vóór den wind naar stee terug!”

Bredero sneed eenige ronde figuren in het ijs, terwijl de jonkvrouw zacht voortglijdend den rug naar het oosten wendde.

— „Madalena! Zou er wel in heel ons heerlijk Amsterdam een jonkman zijn gelukkiger dan ik?”

Er klonk een heldere, muzikale lach door de klare winterlucht.

— „Denk niet, dat ik het tot een geggetje zeg! Het is de fijne waarheid.

— «Het was mijn opperste wensch met u te mogen rijden!»

Het was mijn opperste wensch met u te mogen rijden, u te mogen spreken! Zou er wel zooveel zoets in den Hemel wezen, als er bevalligheid in uw liet gelaat te lezen is?”

— „De poëten hebben er zonderling den slag van de simpele meisjes te festeeren! Ik geloof, je deunt met mij!”

Bredero antwoordde niet, bleef met korte, zachte streken naast Madalena rijden, en

zag haar op het hoogst ontroerd in de peilloos diepe blauwe oogen. Toen vatte hij hare rechterhand, en deed haar aan zijne zijde uiterst kalm voortglijden.